

Sygn. akt I CSK 144/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko J. S.

przy udziale Prokuratora Okręgowego w W.

o rozdzielną majątkową,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 września 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda P. S. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 stycznia 2016 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko J. S. o rozdzielność majątkową i zasądzone koszty postępowania. Przyczyną oddalenia powództwa było ustalenie, że wprawdzie strony pozostają w separacji faktycznej, to ten stan nie utrudnia im współdziałania w zarządzie majątkiem wspólnym i w związku z tym nie zachodzą ważne powody, dające podstawę do ustanowienia rozdzielności majątkowej w myśl art. 52 § 1 k.r.o. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 52 k.r.o. przez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w przyjęciu, że ważne powody, o których mowa w tym przepisie nie obejmują sytuacji, w której małżonkowie pozostają ze sobą w separacji faktycznej i od wielu lat nie komunikują się ze sobą w sprawach majątkowych oraz przez interpretację tej przesłanki w sposób pomijający kwestie majątkowe, koncentrując się na „dobrostanie drugiej strony”, prowadząc w ten sposób do fikcji istnienia wspólności majątkowej małżonków. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie zmianę tego orzeczenia w całości i uwzględnienie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na oczywistość naruszenia prawa procesowego oraz materialnego przez Sąd Okręgowy na skutek wad postępowania dowodowego i braku wszechstronnego zbadania zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez co oczywiście

naruszony został art. 233 § 1 k.p.c. Niewłaściwie wyprowadzone wnioski z zasady prawidłowo - jak stwierdza pozwany w uzasadnieniu - ustalonego stanu faktycznego doprowadziło do oczywiście błędnej wykładni i w konsekwencji błędnego zastosowania art. 52 § 1 k.r.o. (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W utrwalonym i znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie jest od dawna ustalone, w jakich sytuacjach można powołać się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Winno to być widoczne i rozpoznawalne przez przeciętnego prawnika naruszenie przepisów postępowania lub prawa materialnego. Najrzadziej sytuacja taka występuje z powołaniem się na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., który to przepis, poza zupełnie ewidentnymi okolicznościami, nie może stanowić podstawy wniesienia skargi kasacyjnej. Z uzasadnienia powoda wynika, że mimo dokonywania różnych zastrzeżeń w uzasadnieniu wniosku, iż znany mu jest brak podstawy do wniesienia skargi kasacyjnej ze względu na zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, czyni to wbrew treści art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Motywy przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku są starannie przedstawione i są przekonujące, także w odniesieniu do oceny zastosowania art. 52 § 1 k.r.o. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zostały przedstawione wystarczające argumenty przemawiające za oczywistą zasadnością tej skargi również ze względu na naruszenie tego przepisu prawa materialnego.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.